

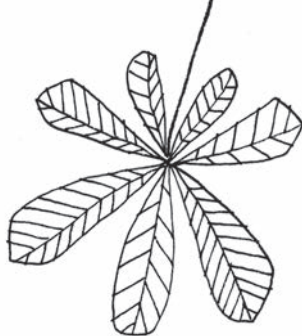
AGNIESZKA
TYSZKOVÁ

ŽOFKA

z Mačacej
ulice NA STOPE

stonožka

ŽOFKA

z Mačacej
ulice 2

NA STOPE

VYCHÁDZA V SÉRII:

Žofka z Mačacej ulice

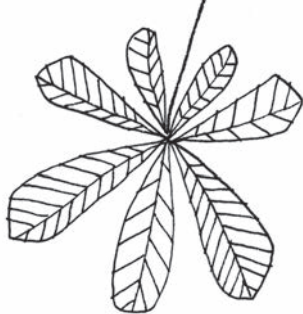
Žofka z Mačacej ulice. Na stope

Žofka z Mačacej ulice. Na prázdninách

Žofka z Mačacej ulice. V zime

AGNIESZKA
TYSZKOVÁ

ŽOFKA

z Mačacej
ulice 2
NA STOPE

Ilustrovala Agata Raczyńska
Preložila Silvia Kaščáková

štonožka

Agnieszka Tyszka
Zosia z ulicy Kociej na tropie

© Copyright for the text by Agnieszka Tyszka, 2012

Illustrations by Agata Raczyńska

Published by arrangement with

Wydawnictwo Nasza Księgarnia Sp. z o.o.

Translation © 2019 by Silvia Kaščáková

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

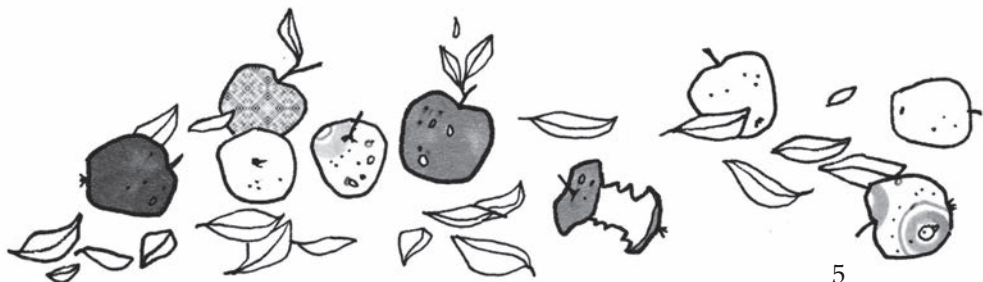
ISBN 978-80-551-7177-7

Vitajte! To som za-
sa ja, Žofka z Mačacej
ulice. Sedím si ako vždy
na mojom obľúbenom strome
v našej záhrade, v ktorej už cítim
prichádzajúcu jeseň. A veru nevyze-
rá to zle – žltnúce lístie a tráva... a nad
hlavou sa mi hompáľa zopár červených
jabĺk. Tento rok jablone neboli na jablká
štedré. Ešte šťastie, lebo keby to bolo ináč, asi
by sme museli predávať ovocie na trhu alebo
v obchode.

Mamine botanické experimenty (s tými
menej úspešnými druhmi) úhľadne splývajú

s pozadím – jednoducho všetko, čo v lete vädlo a chradlo, teraz spĺňa normu. Veď v jeseni väčšina rastlín vädne a chradne. Tak to má byť.

Zato nezničiteľné druhy (ako si pamätáte, zasadili sme ich do záhona pred domom) sa cítia vynikajúco. Tučnolisté (nikdy si neviem zapamätať ich názov) vypustili stopky s ružovými kvetmi v tvare taniera, na ktorom leží množstvo drobných hviezdíčiek s tmavým stredom.

„Vyzerajú ako umelé,“ vyhlásila s obdivom moja mladšia sestra Viki.

Až tak veľmi s ňou nesúhlasím. Skôr by som ich nazvala voskovými. Ale aj mne sa páčia. Z času na čas sa naťahujeme s Janou, bláznivou tetou umelkyňou, a jej starším synom Mišom o to, kto z nás vymyslel, aby sme ich zasadili v našej záhrade.

„To nie je dôležité!“ opakuje vtedy mama seabedome. „Ja sama by som ich tu aj tak skôr či neskôr zasadila! Je to jednoducho ideálny výber! Zvlášť keď som v Londýne obdivovala špeciálne kompozície, skladajúce sa výlučne z týchto druhov...“

Dokonca aj
naši bezrast-

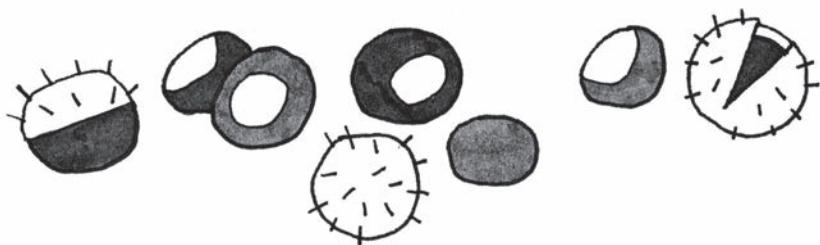

linní susedia, teda pán Štefan a pani Heňa, vyjadrili tučnolístým rastlinám svoj obdiv. Navyše odkedy im Jana darovala pár sadeničiek ako poďakovanie za pomoc, stali sa viac rastlinnými.

„V každom prípade idú dobrým smerom,“
s radosťou hodnotí mama.

Akoby to bola jej zásluha...

Príchod jesene by bol celkom pekný, keby sa neblížil aj nový školský rok, ktorý v tom čase hrozí ako blesk z jasného neba. Hoci platí, že školský OT-ROK (a s ním drina) musí nevyhnutne prísť, aj tak je to šok. Prinajmenšom pre mňa. Zaujímalo by ma, čo si o tom myslíte.

Trochu je mi ľúto za dlhými večerami a ránami, za pitím kakaa a pozera-
ním z okna, počúvaním svrčkov na te-
rase a počítaním hviezd, za večernou
vôňou fialiek. A za behaním s vetrom
opreteký po lúkach a zaprášených ces-
tičkách.

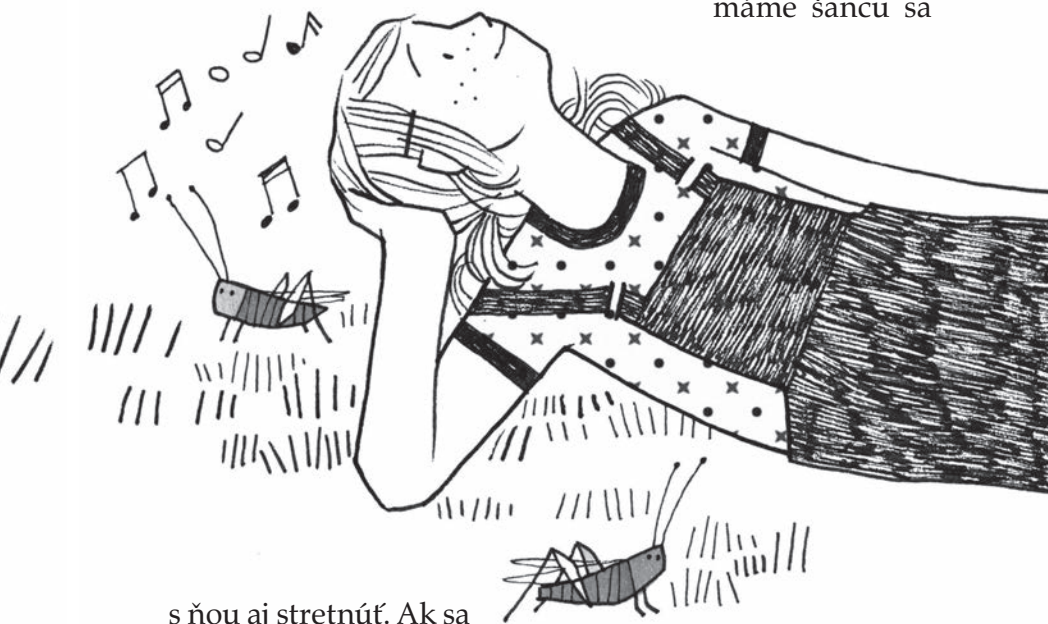
Teraz sa život zúžil iba na školu
a dom. No dobre... viem, že trošku prehánam, ale mám
na to právo... O chvíľu to uznáte sami. Stačí, že vám pre-
zradím to, čo už musím konečne niekomu povedať. Mô-
že sa to zdať trochu detinské. No mám práve desať ro-
kov a som štvrtáčka. Lenže čo z toho?

Je mi smutno za našou pani učiteľkou Prešľapovou. Veľ-
mi! A nie iba mne. Zuze, mojej najlepšej kamarátke, tak-
isto chýba. Aj iným dievčatám z triedy. O chlapcoch
neviem. Oni možno vôbec nepoznajú ten pocit. Hoci Ma-
xovi sa občas darí rozplakať a ja sa vtedy vôbec nesme-
jem. Na rozdiel od jeho kamarátov.

Verím, že sa so mnou v duchu zhodnete. Nakoniec, pani Vierka Prešlapová bola našou učiteľkou tri roky. To je riadne dlho a veľa vecí sa za ten čas podarilo. Niektorí sa napríklad naučili čítať aj písať. Cítim sa trochu tak, akoby pani učiteľka Prešlapová zomrela (aj Zuze to tak pripadá), hoci je to hlúpe, lebo veď ona žije a má akýchsi prvákov, o ktorých sa musí starať. Niekedy nám zamáva

a počas veľkej prestávky
máme šancu sa

s ňou aj stretnúť. Ak sa však práve na obzore neobjaví riaditeľka Elvíra Kyslá. Ona sa stará o poriadok tam, kde to nie je potrebné, a vyháňa nás o poscho-

die vyššie, ako keby sme mohli nakaziť pr-
vákov nejakou strašnou
chorobou. Povedzte sami –
je to spravodlivé?

Určite by

sme sa s pani
Vierkou roz-

lúčili ľahšie, keby
sme mali nejakú
dobrú novú učiteľ-

ku... Nanešťastie sa ňou
stala hrozná žena pripomí-
najúca vampíra

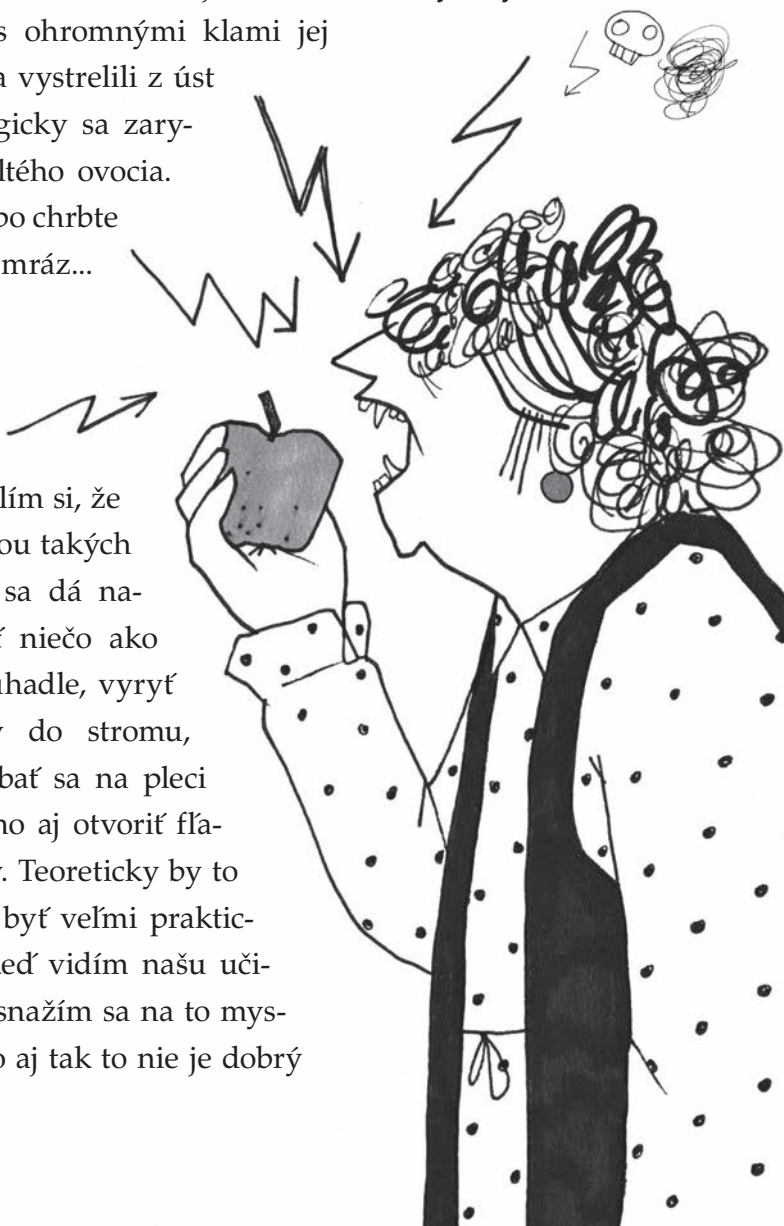
VANDA

Zamračená-Rozpaková

Verte mi: je viac zamračená ako rozpaková – nech to
znamená čokoľvek. Má špicatý nos, rozstrapatený účes
z niečoho, čo kedysi možno boli drobné kučery (sivo-
čiernej farby), no a zuby. Väčšina ľudí má zuby, ale tieto
sú trochu dlhšie. Všimla som si ich už počas prvého týž-

dňa v škole, keď som s hrôzou pozorovala, ako sa pani Zamračená vrhla na jablko. Horné hryzáky spolu s ohromnými klami jej doslova vystrelili z úst a energicky sa zaryli do žltého ovocia. Až mi po chrbte prešiel mráz...

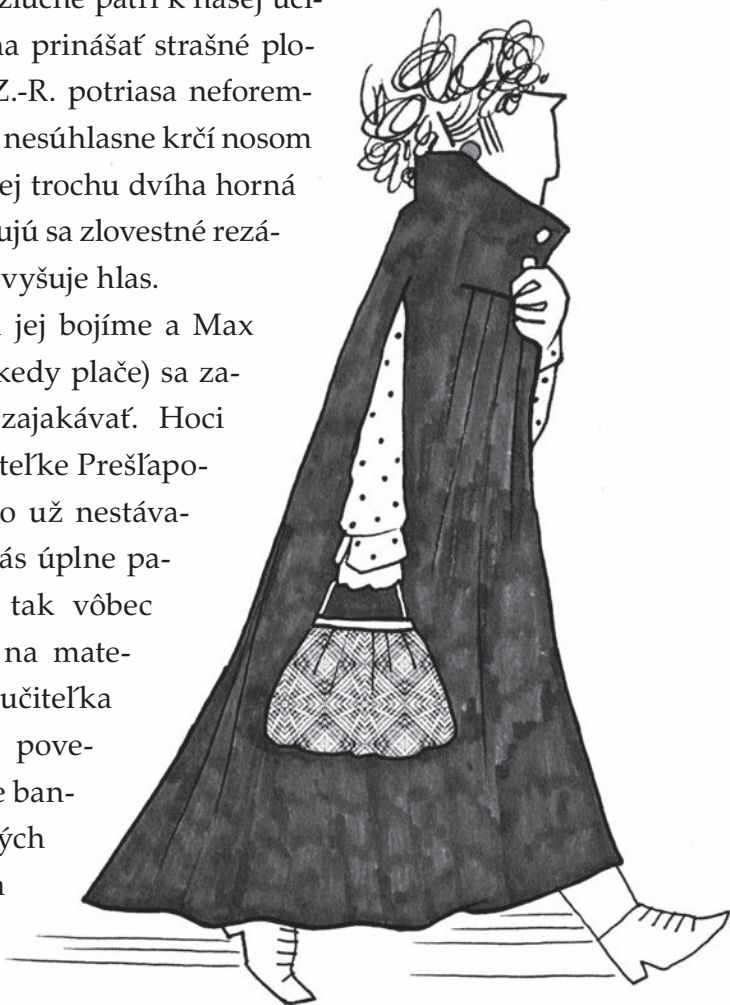
Myslím si, že pomocou takých zubov sa dá nastrúhať niečo ako na strúhadle, vyryť iniciály do stromu, poškrabať sa na pleci a možno aj otvoriť fľašu koly. Teoreticky by to mohlo byť veľmi praktické, a keď vidím našu učiteľku, snažím sa na to myslieť. No aj tak to nie je dobrý

spôsob, ako prežiť hodiny matematiky (lebo tú učí učiteľka Zamračená). Skôr či neskôr hrôza, ktorá nerozlučne patrí k našej učiteľke, začína prinášať strašné plody. Vanda Z.-R. potriasa neforemnou hrivou, nesúhlasne krčí nosom (pričom sa jej trochu dvíha horná pera a ukazujú sa zlovestné rezáky a kly) a zvyšuje hlas.

Všetci sa jej bojíme a Max (ten, čo niekedy plače) sa začal znova zajakávať. Hoci pri pani učiteľke Prešlapovej sa mu to už nestávalo. Strach nás úplne paralyzuje, a tak vôbec nemyslíme na matematiku a učiteľka Zamračená povedala, že sme banda kapustných hláv. Tato sa veľmi na-

hneval, keď som mu zopakovala jej slová. A ešte viac ho nahnevalo, keď sa ukázalo, že doma dokážem zvládnuť všetky úlohy. Viete, ako to je, keď nad sebou nemáte upír-ske zuby a nepočuť krik. Vtedy sa dá normálne myslieť a netreba sa znervózňovať.

„A tvoja učiteľka je ozajstná čarodejníca?“ chcela vedieť Viki.

Akurát v ten deň ona aj mama prišli po mňa do školy. Už sme sedeli v aute, keď sa z budovy vynorila učiteľka Zamračená v čiernej peleríne a majestátnym krokom prešla tesne vedľa nás.

„Na čarodejnicu má dlhé zuby,“ podotkla som.

„Ha! Dlhé zuby? Ako PAMPIRA?“ vzrušene sa spýtala Viki.

„Nie PAMPIRA, ale vampír,“ opravila ju mama. „Ty si to slovo nikdy nezapamätáš?“

„PAMPIRA znie oveľa lepšie,“ tvrdila moja sestra.

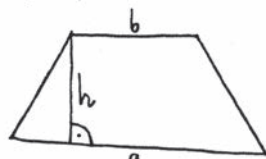
Zamračená PAMPIRA... zopakovala som v duchu.

A takto pani učiteľka Vanda Zamračená-Rozpaková získala výstižnú prezývku.

$$c = \sqrt{a^2 + b^2}$$

$$\frac{a}{c} + \frac{b}{c} = \frac{a+b}{c}$$

$$a = \sqrt[3]{1/2}$$

$$P = \frac{1}{2} \cdot (a+b) \cdot h$$

Musíte uznať, že znie veľmi dobre. Aj Zuze sa páči. Neuveriteľné, že to vďaka Viki...

Keď si tak sedím na jabloni a toto všetko pre vás zapisujem, Zamračená PAMPIRA sa mi zdá trochu menej hrozná. No verzte mi, že keď sa blíži ráno, začína ma bolieť brucho. Tak ľahučko,

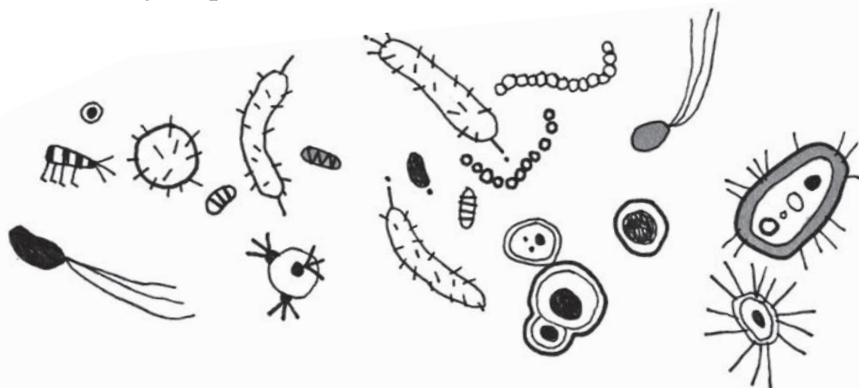

ale nepríjemne a prenikavo. Úplne, akoby sa mi dovnútra vbíjal vampíri kel. A trápi ma celú cestu do školy. Tú, ktorú prekonávame stojac v kolónach. Zaujímavé je, že mama tú trasu nazýva – skratka. Je to (ako hovorí Viki) málo SKRATKOVÁ skratka, ale aspoň ideme dlhší čas cez les a potom míňame lúky a farebné záhradky. Je sa na čo pozeraf. Zvlášť keď svieti slnko a na pavučinách vidieť kvapky rosy.

„Žofka! Bolí ťa niečo?“ vypytuje sa zvedavo moja mama Anna Jašová-Víbová, vážena predstaviteľka Najvyššieho hygienického úradu (v skratke NHÚ, ako si asi pamätáte).

„Bolí ju brucho,“ odpovedá za mňa Viki.

„Brucho? Dúfam, že nie pre tie mačky... Choroby, ktoré šíria zvieratá, sú riadna pliaga. A našla som blchu na vaničú v záhrade...“ Mama sa znepokojuje pre ňu typickým chaotickým spôsobom.

Osobne pochybujem, že by poctiví TOALEŤÁCI, navštevujúci našu záhradu v rozličných častiach dňa aj noci, roznášali nejakú nákazu.

„A od blchy môže bolieť brucho? Keď ju niekto uhryzne neumytú?“ vypytuje sa moja sestra.

Vyprsknem do smiechu, ale nedarí sa mi nič povedať, lebo Viki náhle osvieti.

„To by predsa bolo veľmi NEYGIENICKÉ, tak musí bolieť brucho!“ volá rozžiarená.

„Viki! Čo to splietaš? Blcha sa nehryzie, to ona môže uhryznúť!“ zlostí sa mama.

„Aj do brucha?“ roz-
víja tému Viki.

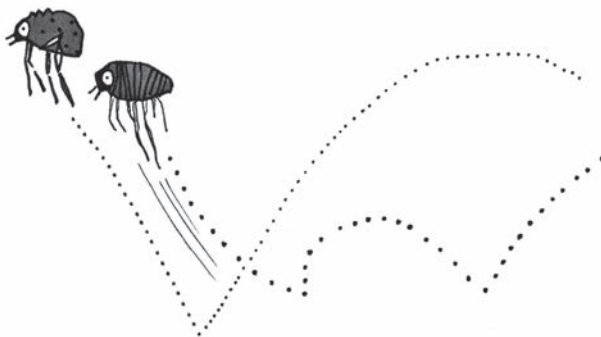

„Do všetkého,“ vysvetľujem pravdivo.

„Aj do dlhých zubov učiteľky PAMPIRY?“ zaznie ďalšia otázka, ktorú radšej nechám bez odpovede. Akosi silnejšie ma bolí brucho, keď počujem učiteľkinu prezývku.

„Ozaj, Žofka, pani učiteľka už je trošku milšia?“ otáča sa ku mne mama, využívajúc, že akurát stojíme na semafore.

Krútim hlavou a netvárim sa veľmi šťastne. Mama ma pozorne sleduje a ťažko vzdychá. Už viem, že ona vie. O mojom bruchu a vôbec. Všetko. Večer počujem, ako sa s tatom potichu rozprávajú. Nerozumiem všetkému, ale mám tušenie. Anna Jašová-Vríbová má asi v pláne vziať veci do svojich rúk, to znamená – postaviť sa na odpor Zamračenej PAMPIRE. V každom prípade nad tým vážne uvažuje...

1. LOSIE OČI

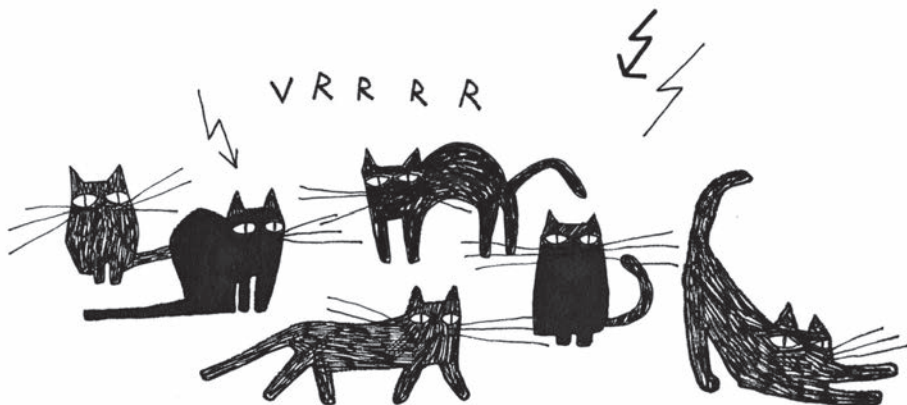
V pondelok odchádzame do Bratislavy o pätnásť minút neskôr ako obvykle, lebo Viki nemôže nájsť svojho milovaného medvedíka mývala, nazývaného Frederik Šopén Čistotný. Keď sa nám podarí konečne ho lokalizovať a prejsť autom nevelkú vzdialenosť, vychádza najavo, že mama zabudla mobil. Takže sa vraciame pred dom, plašiac TOALEŤÁKA čierneho ako noc, ktorý nám prebieha popred auto.

„To bude nešťastný deň!“ oznamuje Viki radostným tónom.

„A ty to odkiaľ môžeš vedieť?“ pýtam sa, dívajúc sa, ako mama zúfalo hľadá kľúče v kabelke. Určite ich nenájde, lebo spokojne ležia na sedadle vodiča. „Tu sú!“ volám a vyskakujem na chodník.

„A je to. Všetko pre tú mačku.“ Usmieva sa Viki, keď si sadám späť na svoje miesto.

„Čierne mačky nosia
SMOLU,“

vysvetľuje a dodáva: „ale iba vtedy, keď ti prebehnú cez cestu.“

„Povedačky!“ Pohrdavo myknem plecom.

Po chvíli štartujeme tak rýchlo, až pískajú pneumatiky, a na čiernu mačku zabúdam. No ako sa ukazuje, nie nadhlo...

Kolóna tiahnuca sa smerom do mesta nemá konca. Pondelky sú na cestovanie asi najhoršie a aj naša skratka sa zdá úplne neprejazdná. Hlavne preto, že pri ceste celkom pokojne stojí najväčší los na svete! Šoféri manévrujú,